

[Viggo Starcke.]

angsten for kriserne og fattigdommen og rædslen for den næste krig lægger et tydeligt tryk over tilværelsen.

Henry George sagde: „Enhver, der vil bruge sine øjne, må kunne se, at skønt vor civilisation går fremad med større hast end nogensinde, så virker stadig de samme kræfter, som i sin tid vendte det romerske fremskridt til tilbagegang.“ Övre i Amerika, Henry Georges fædreland, lå hele det vidtstrakte kontinent åbent for alle, dengang pilgrimsfædrene i 1620 gik i land, og i dag, 300 år efter, ejer de tre fjerdedele af de amerikanske farmere ikke længere deres egen jord. I Californien ejer 10 personer 80 pct. af tømmer-, mineral- og oliearealerne. Halvdelen af staten Florida ejes af 182 mennesker, og i New York, hvor der bor over dobbelt så mange mennesker som i hele Danmark, ejer 13 familier: Astor, Vanderbilt, Morgan o. s. v., hovedparten af byggegrundene på Manhattan. Övre i England ejer 1 promille af befolkningen de tre fjerdedele af Englands jord, og den fjerde fjerdedel ejes af 2 pct. af befolkningen, medens 45 millioner intet ejer af deres fædrelands jord.

Her i Danmark har vi gang på gang løst det fundamentale jordspørgsmål på en måde, der er forbilledlig for verden, men vi har også gang på gang formået at forkludre det igen. Selvom vi har mange skødeejere i Danmark, har de næsten alle pantsat deres jord, og halvdelen af den skattepligtige formue ejes af 2 pct. af befolkningen, medens 80 pct. ingen skattepligtig formue ejer. Men i dag sidder grundskyldskommissionen og arbejder på at løse det spørgsmål, hvordan alle mennesker i Danmark, rige såvel som fattige, kan blive medejere af deres eget fædrelands jordværdi, samt hvor stor en del af den trykkende skattebyrde der samtidig kan afskaffes. Jeg vil gerne lykønske den højtærede statsminister og den højtærede finansminister til, at det var dem, der nedsatte den første grundskyldskommission i verden, og jeg vil gerne lykønske alle partier i denne sal, der deltager i kommissionens arbejde, til et lykkeligt og snarligt resultat. Hvis vi her i Danmark i bredt folkeligt fællesskab kan løse dette store nationale spørgsmål, vil det have betydning ud over Danmarks grænser. Margaret Bateman skrev i 1944 i sin bog: „Whose world?“:

„Før krigen betragtedes Danmark af mange økonomer som verdens sociale forsøgslaboratorium.“

Det tysk-romerske kejserriges grænse gik til Slesvigs sydgrænse, og det sydslesvigske spørgsmål ligger endnu uløst. Den administrative adskillelse er ikke virkeliggjort, flygtningespørgsmålet er lige brændende, og en traktatmæssig sikret afstemningsret har selv den danske regering ikke villet være med til. Selvom visse fordele er nået ved Kiel-forhandlingerne, kan jeg ikke lykønske hverken Danmark, Sydslesvigerne eller den højtærede regering til resultatet af dens politik.

Men i Danmarks øvrige forhold til andre nationer er der et sted, hvor den højtærede regering kan følge den linie op, som den gennem grundskyldskommissionen har bekræftet til erhvervslivets frigørelse, nemlig handelens og erhvervslivets frigørelse. Danmark er også her tidligere gået i spidsen, og vi kan gøre det igen. Derfor har retsforbundet anmeldt et forslag om nedsættelse af en toldkommission, for at vi kan yde vort bidrag til handelens frigørelse, til Europas genrejsning og til fredeligsgørelsen mellem nationerne.

En løsning af jordspørgsmålet, skatte-spørgsmålet og frihandelsspørgsmålet er vejen til aflastning af det skattetryk, der truer vor konkurrenceevne.

I dette år får Danmark en rekordhøst, den anslås at komme til at ligge op mod 4 milliarder kr., men samtidig kommer finansudvalgets formand med en meddelelse om, at skatterne til det offentlige også i år kommer til at ligge op mod 4 milliarder — altså en værdi, som hele Danmarks høst repræsenterer.

I året 1908—09 var alle skatter i Danmark til stat, amter og kommuner 120 mill. kr., i stedet for at de nu er 4000 mill. kr. De var dengang 600 kr. pr. familie; i år er de 600 kr. pr. familie steget til 4000 kr. pr. familie. Skal vi „videre frem“ — som socialdemokraterne siger?

Det er ganske nødvendigt, at det offentlige går i spidsen med en gennemført sparsommelighed. Derfor har retsforbundet indbudt de andre partier til en gennemgang af finansloven. Det vil være meget velkomment i hele befolkningen, og det psykologiske tidspunkt er inde. Foruden en lang række punkter på tilskuds- og stemmekøbspolitikens område har vi tilladt os at foreslå, at de tre overflødige ministerier, Buhl, Kjærboel og Fanny Jensen, nedlægges — ikke fordi vi ikke sætter personlig pris på disse ministre, men fordi vi ikke har råd til unødigt elegance.

Tør jeg f. eks. spørge den højtærede